

ZOR BİR VEDA YAZISI

Taner LÜLECİ¹

Can kardeşim Şennur Şenel'i 13 Haziran 2022'de kaybettik. Onu, sonsuzluğun sahibine uğurlayalı iki hafta bile olmadı, acısı hala çok taze. Fakülte dergisine onunla ilgili bir yazı yazmam istendiğinde, önce bunu nasıl yapacağımı bilemedim. Bunca yılın yaşanmışlığını birkaç satırda kaleme almak mümkün mü? Mazeret beyan edip yazmamayı da bayağı düşündüm. Sonra Şennur'u düşündüm. Neredeyse otuz yıla varan dostluğumuz ve onun meseleler karşısındaki güçlü duruşu, bu "zor" iş için bana da güç verdi.

Şennur çok genç denecek bir yaşta aramızdan ayrılmaya ve benden kendisiyle ilgili bir yazı yazmamı istese acaba neler yazardım? Cümlelerimi hep bu duygu ve düşüncelerle kaleme aldım. Yazı bittiğinde sanki ona okuyacakmış gibi...

Şennur mesleğini çok seven ve akademinin evrenselliğine çok inanan bir bilim insanıydı. Bilginin gücüne ve bilim insanlarının gayretine çok saygı duyardı. Uzun yıllar birlikte görev yaptığımız Tarih bölümünün önce öğrencisi, sonra hocası olarak iz bırakanlarından birisi oldu. Bölümü her zaman -bazen fazlaca- sahiplendi. Çalışma odasında zaman dururdu, mesai kavramı biterdi. Bölümü evi gibi görür, burada olmayı çok severdi. Her zaman çalışkan, düzenli ve tertipliydi.

Şennur temsil kabiliyeti çok yüksek bir arkadaşımızdı. Kendisini çok güzel ifade ederdi. İnkna gücü yüksekti. Pozitif enerjisi etrafına da sirayet ederdi. Katıldığımız birçok toplantıda, birçok radyo ve televizyon programında bunu müşahade etmişimdir. Ülke içinde ve dışında katıldığı etkinliklere alanıyla ilgili unutulmaz katkılar sağladı. Yenilik ve gelişime çok açıktı. Kuvvet ve Kazakistan'da uzun, İngiltere'de kısa süreli çalışmalar yaptı.

Şenel ailesini tipik bir Türk ailesi olarak tanıyorum. Yıllardır Kayseri Talas'ta ikamet ediyorlar. Şennur, ailesine çok bağlıydı. Evlerinin denge merkezi gibiydi. Babasını birkaç sene önce kaybettiğinde nasıl üzüldüğünü iyi biliyorum. Kendisi dışındaki aile fertleri Kayseri'de yaşadığı için, Şennur da bazen Kayseri'ye taşınmayı düşünür, sonra bundan vazgeçerdi. Ankara'dan kolay kolay gitmeyeceğini bilirdik, istemezdik de zaten. Evli değildi ama aile müessesesine çok saygılıydı. Şennur, hepimizin ailesinden biri gibiydi.

Hoca olarak zor bir hocaydı Şennur. Öğrencileri ondan biraz çekinirdi. Onların iyi yetişmesini ister, bunun için özellikle lisans birinci sınıf öğrencilerini zorlardı. Osmanlıca ve metot derslerine daha bir özen gösterirdi. Öğrencilere mesafeli dursa da onları çok severdi. Maddi durumu zayıf öğrencilere zaman zaman harçlık verdiğini bilirdim.

Şennur dostluğa çok önem verirdi. Farklı sosyal çevrelerden ve mesleklerden arkadaşları vardı. Dünyaya ve ülkemize "yerli ve milli" ama aynı zamanda geniş bir ölçekten bakmasını bilirdi. Ömrü vefa etse, sosyal bilimlerde eksikliğini hissettiğimiz disiplinler arası çalışmalara yönelik faaliyetler içinde olacağı muhakkaktı. Bununla ilgili çok sohbetimiz olmuştur.

Büyük bir şehirde tek başına hayat sürdürmek ve kariyer yapmak kolay değildir, Şennur bunu başarmıştı. Uzun yıllar boyunca oturduğu Bahçelievler'i çok severdi. Fırsat buldukça farklı konularla meşgul olmaktan zevk alırdı. Müzik dinlemeyi, gezip yeni yerler keşfetmeyi ve tiyatroyu severdi. Bir ara tenis dersleri aldı, at binmeyi de istemişti ama maalesef kısmet olmadı.

¹ Dr., Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Tarih Bölümü.

Bir aydın olarak ülke meselelerine karşı çok duyarlıydı. En uzun sohbetlerimiz, en haretli tartışmalarımız candan aziz bildiğimiz memleketimiz üzerine olurdu. “Ne olacak bu memleketin hali” sorusuna saatlerce kafa yorardık. Ülkeyi birkaç defa düze çıkardığımız vâkidir. Mesleğimiz gereği olaylara yüzeysel bakamayacağımız için, meselelerin merkezine seyahat etmişliğimiz çoktur. Şennur, ülkeyi yönetenlere iyi tarihçilerin danışmanlık yapması gerektiğini söylerdi, haklıydı da.

Türkiye sevdasının bir tezahürü olarak, bir süre aktif siyasetle ilgilendi. Türkiye şartlarında siyaset yapmak kolay değildir. Esasen, politika, Şennur’un kırılğan ve naif yapısına uygun da değildi. Bu konuda ne alaylı ne mektepli idi. Ama o, siyaset mecrasını bir hizmet vesilesi telakki etti. Siyasetin çetrefilli koridorlarından üniversiteye üzgün döndü. Bu arada çok şey öğrenmişti. Tecrübesini, kurucusu olduğu Güçlü Toplum Derneği vasıtasıyla yine Türk toplumu için kullanmak istedi.

Şennur, kendisi için kimsenin üzülmesini istemezdi. Hastalığı ortaya çıktığında ailesini bile zor haberdar etti. “Annemin zaten yeterince hastalığı var, şimdi bir de beni düşünmesin” dedi. Birçok arkadaşı bu durumunu çok sonra öğrendi. Hastalığından hiç şikâyet etmedi. Ümidini ve inancını hiç kaybetmedi. Ama ben, her an kapısını çalabildiğim ve her an kapımı çalabilecek bir dostumu; memlekete dair tasavvurlarımızı ve ideallerimizi saatlerce konuşabildiğim bir yol arkadaşımı kaybettim. Vefatından sonra eski öğrencilerimizden ve ortak arkadaşlarımızdan onlarca kişi taziye için aradı. Gördüm ki seveni çoktu. Marifet, baki kalan bu kubbede hoş bir seda bırakmak ise, sanırım Şennur bunu başardı.

Yazının başlığını “Zor Bir Veda Yazısı” koydum ancak bu bir veda değil. Çok şükür imanımız ve inancımız tamdır. Ölürse ten ölür canlar ölesi değil hükmünce, Ruhlarımız buluşur elbet Tanrı dağında diyecek ve yakın arkadaşlarımızla Şennur’umuzu yâd etmeye ve onun hatırasını yaşatmaya devam edeceğiz.

Yerin cennet olsun arkadaşım...